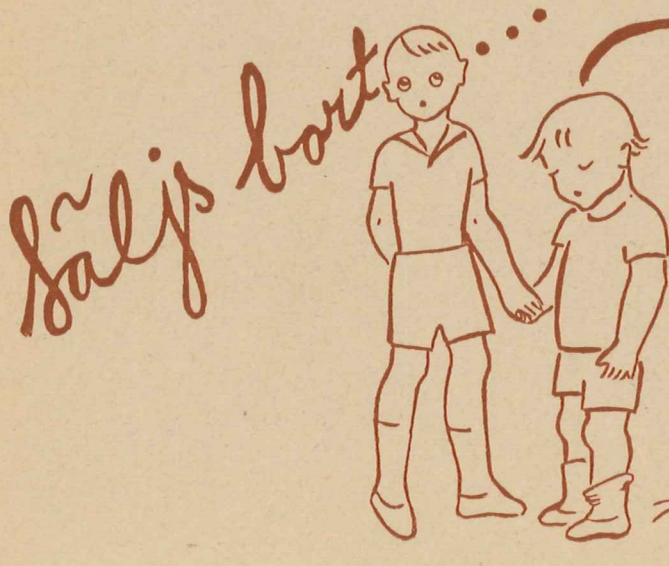
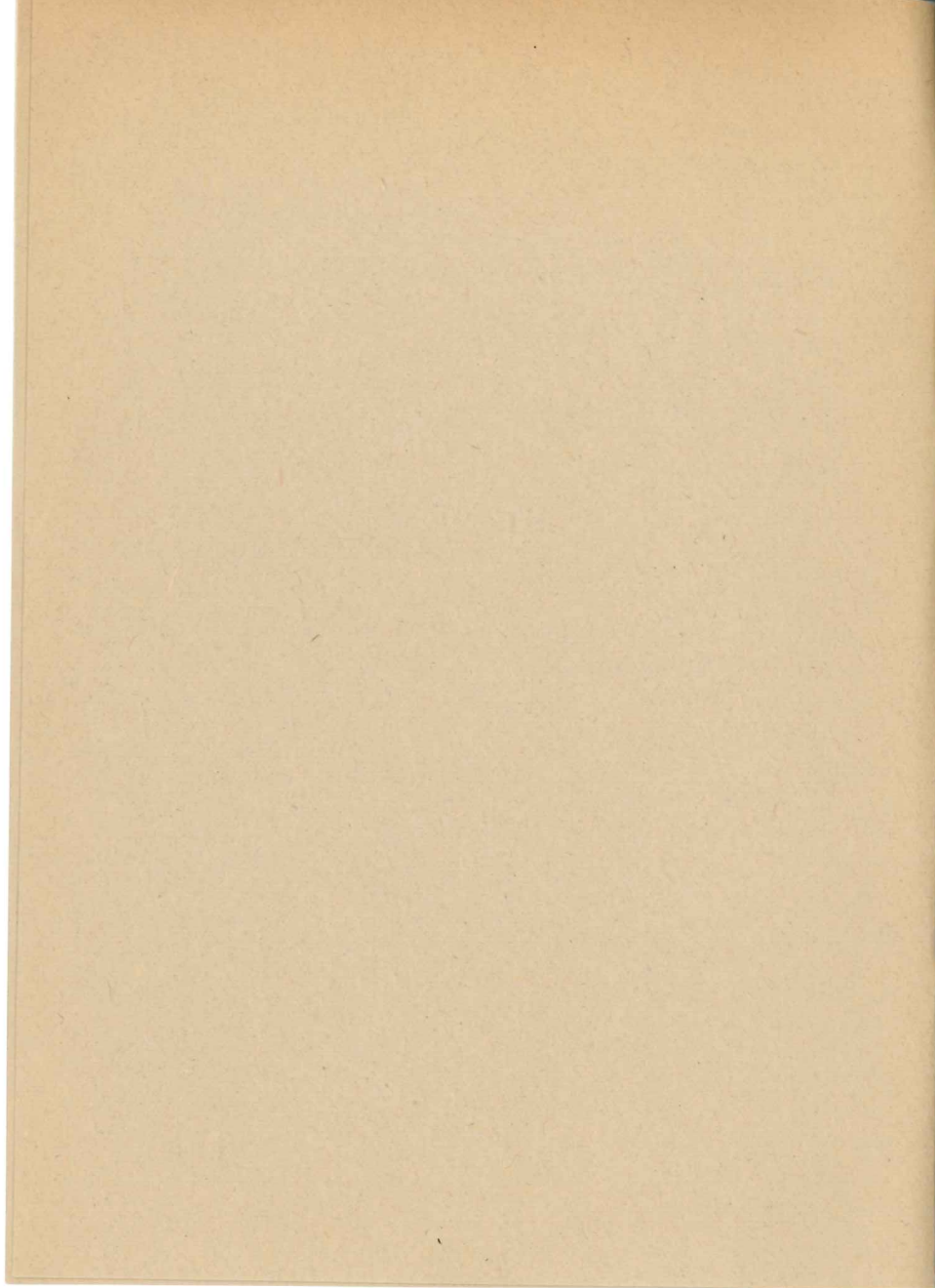
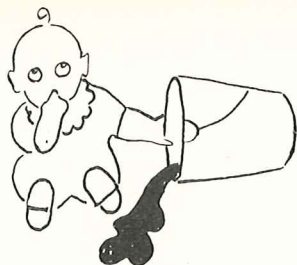

ETT HEM -

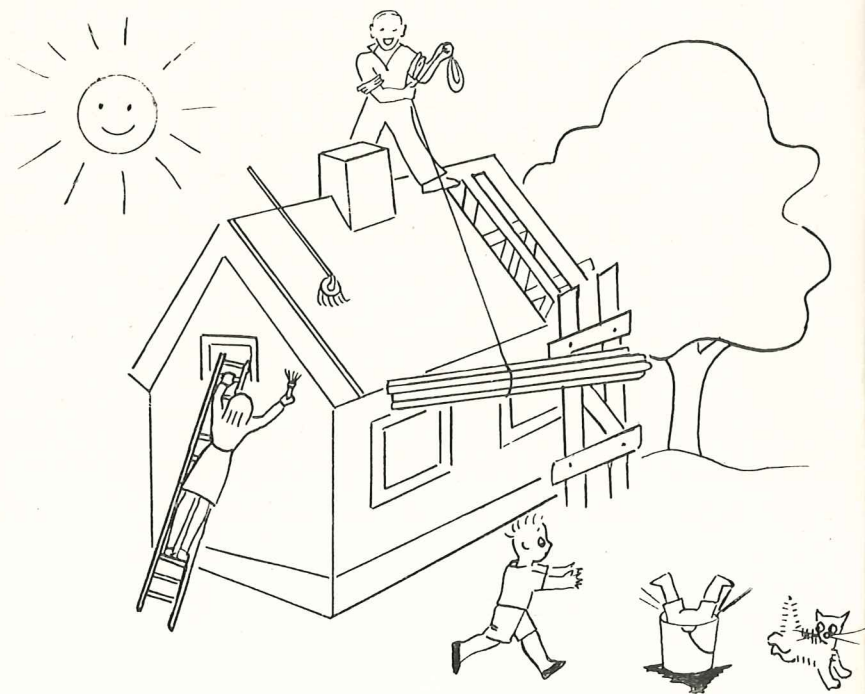
Stugbygget

När fru Boman förklarade, att hon önskade sig en egen villa i julklapp, var det inte utan, att hennes man tyckte, att hon började bli ett ganska dyrbart fruntimmer. Men han förstod ju, vad hon menade. Familjen hade nämligen varit på besök hos goda vänner, som byggt sig en småstuga i Stockholms trädgårdsstäder, och alltsedan den dagen hade fru Boman inte kunnat tala om annat än tomter och stugtyper och byggnadspriser. Herr Boman visade sig emellertid motsträvig i det längsta. Uppriktigt sagt, så var han nog en smula rädd för besväret, den gode herr Boman. Men man vet ju, hur det brukar gå uti dylika fall. Vad kvinnan vill o. s. v. Till slut måste han kapitulera för övermakten och lova att göra slag i saken. Hade fru Boman varit med i husmodersgymnastik, hade hon säkert slagit kullerbytta av förtjusning. Och barnen tillkännagåvo under tjut och krigsdanser, att de hade alla tiders pappa. Den natten drömde Lillebror, att han bodde i Hans och Gretas pepparkaksstuga i trollskogen.

Byggnadstiden blev onekligen strävsam. Men en ann' är så god som en ann'. Hade andra gått i land med företaget,

skulle man väl inte vara sämre. Förresten var det rent förunderligt, vilken tillfredsställelse mödan skänkte, då det var åt sig själv man knogade. Hade herr Boman inte förr haft någon riktig kläm på begreppet arbetsglädje, så fick han det i alla fall nu. Han kunde snart inte tala om något annat än sitt bygge. Och så fort han blev ledig från jobbet, bar det iväg till förstadsbussen med en sådan fart, att Gunder Hägg kan vara tacksam för, att inte tiden noterades. Ja, han hade sannerligen "byggnadskomplex", som ett kvickhuvud bland kamraterna uttryckte sig.

Hela familjen hjälpte till att hamra och snickra och måla. T. o. m. Lillebror försökte göra sig nyttig, där han tultade

omkring på tomten. Fast i sanningens namn måste det nog erkännas, att han mest stod på huvudet i färgpytsarna eller satte sig pladask i klisterburken. Huvudsaken var emellertid, att alla fingo dra sitt strå till stacken. På så sätt blev det deras eget bo, som var och en var delaktig i. Genom det gemensamma intresset svetsades familjen samman som aldrig förr. Herr Boman fnyste av förakt, då han läste i tidningarna om "fritidsproblemet". "Folk borde bygga stuga", predikade han.

Bit för bit växte det nya hemmet fram. Ett hem, som var ett verk av deras egna händer. Varje detalj hade de själva varit med om att utföra.

Trädgårdstäppan

En dag stod då stugan färdig. Barnen tyckte, att det var den vackraste småstugan i hela trakten. "Å, den ser väl ut som alla de andra häromkring", sade fru Boman. Men det kunde inte herr Boman hålla med om. En sak, som man gjort själv, måste ju ändå alltid få en personlig prägel, menade han. Ännu återstod emellertid mycket att göra. Först och främst var det trädgårdstäppan. Herr Boman satte potatisen. Tänk så gott det skulle smaka med en sillbit och färsk potatis från eget land! Fru Boman tänkte på barnens hälsa och planterade ärtor och gurkor och tomater och andra grönsaker. Pojkarna fingo var sin liten jordlapp, som de skulle sköta själva. Storebror, som varit på barnbio och beundrat Karl-Alfreds styrka, sädde spenat. Och Lillebror

petade ner en sådan massa apelsinkärnor i marken, att det av antalet att döma borde ha blivit en hel skog. Men på grund av något underligt, som mamma kallade klimatet, kom det inte upp ett enda träd. Klimat måste vara något slags sjukdom, som angrep växterna, tänkte Lillebror.

Herr Boman var emellertid inte bara en praktisk man. Han hade ett utpräglat skönhetsinne också. Därför grävde han blomsterrabatter och satte rosenbuskar och syrener runt väggarna. När sedan solen och sommaren kom, var det belöning nog för mödan att sitta på altanen och dricka kaffe mitt uppe i hela den blommande ljuvligheten. Och på vintern fanns det alltid sylt och grönsakskonserver i skafferiet.

Så blev den lilla trädgårdstappan till en glädjekälla året runt för familjen Boman.

Barnen på Lillebo

Det tog endast en halv timme att resa med bussen in till stadens centrum. Ändå blev allting så annorlunda på den korta vägen. Allra mest förändrade sig snön. Därhemma vid stugknutarna låg den i mjuka, vita drivor. Men allteftersom man närmade sig staden, blev den allt smutsigare och smutsigare, och när bussen slutligen slingrade sig in på de stenlagda gatorna, syntes det knappt ett spår av vintern. Tänk, vad barnen Boman hade det bra, som kunde åka

kälke och skidor ända fram till förstukvisten! Överhuvudtaget upplevde man årstiderna på ett helt annat sätt ute på landet. När det vårades, sprungo ungarna ute i skogsbackarna och letade efter den första tussilagon och den första blåsippan. Och på sommaren var det härligt att slippa de heta, dammiga stadsgatorna. Fru Boman såg med stolthet, hur bruna och friska barnen blevo, då de lekte utomhus hela dagarna.

Ja, ibland regnade det förstås, så att de måste hålla sig inne. Då kunde man vara säker på att finna dem i snickarverkstaden nere i källaren. Det var otroligt spännande att titta på, hur pappa trollade fram den ena leksaken efter den andra. Åt Lillebror hade han gjort en riktig levande bil, som kunde gå nästan alldeles av sig själv. Åtminstone i utförsbackarna. Storebror hade fått en båt att segla med i plaskdammen. Nästa present skulle bli en trädgårdsmöbel åt mamma. Den skulle invigas tillsammans med den nya svenska flaggan på det stora dopkalaset, som snart skulle anordnas. Det var stugan, som skulle döpas. Lillebror yrkade bestämt på, att den skulle heta Olga Hansson efter den snälla tanten i mjölkaffären, som var hans sista kärlek. Eller var det kanske hennes 5-öres kola han älskade? Man kan inte så noga veta. Detta förslag väckte dock ingen genklang hos Storebror, som i stället ansåg "Dödskallefortet" vara den klämmigaste benämningen. Till sist ena-

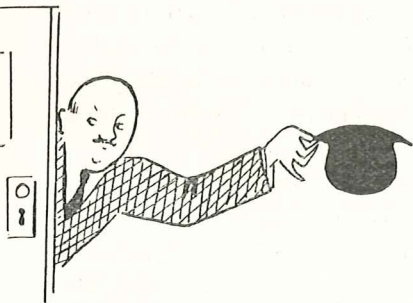
des man emellertid om namnet Lillebo. Det var även Lillebror nöjd med. Han trodde nämligen, att stugan uppkallats efter honom och kände sig ofantligt smickrad.

Det goda humörets köks-trädgård

När familjen Boman hade bott några år i sitt nya hem, bröt världskriget ut. "Den enda trösten i allt eländet är, att vi redan äro evakuerade", suckade herr Boman. Men hans

fru upptäckte snart, att det fanns en liten ljuspunkt till i deras tillvaro. När livsmedelsbristen började göra sig gällande, var hon mer tacksam än någonsin för den lilla trädgården. Blomsterrabatterna fingo maka åt sig till förmån för de matnyttiga växterna. Ja, det var inte långt ifrån att de försvunnit helt. Det hjälpte inte alls, när herr Boman protesterade och påpekade, att torkade rosenblad dögo som tobaksersättning. Men för en gångs skull övergick mannens list kvinnans förstånd. Han lyckades verkligen finna ett försvar för sina kära blommor, som även ett praktiskt husmoderssinne måste böja sig för. Deras skönhet gav färg och glädje åt Lillebo, och därför behövdes de minst lika väl som potatisen i dessa dystra tider. De skulle vara "det goda humörets köksträdgård".

Ett hem säljs bort

Med kriget följde många problem. Inkallelser och ekonomiska avbräck, varuknapphet och upptrissade priser, stagnation inom byggnadsverksamheten med ty åtföljande

bostadsbrist o. s. v. En dag kom en herre med portfölj under armen och ringde på hos familjen Boman. "Är det herr Boman själv, som jag har den äran att tala med?" undrade han och svajade flott med hatten. Så pratade han en stund hit och dit. Ursäkta att man tränger sig på så här, och man stör väl inte, och det var väldigt så söta barn herr Boman har, och sådana små pigga pojkar längta väl till staden ibland, och hur står det till, och det är till att hålla sig frisk och kry trots kylan, och tänk sådana kalla vintrar det varit de sista åren, och det har väl varit besvärligt med eldningen och de långa bussresorna i kölden o. s. v. o. s. v. Till sist kom han då fram med sitt ärende. Funderade inte herr Boman möjligen på att sälja stugan? "Aldrig i livet! Lillebo är inte till salu", röt herr Boman. "Jaså, jaha, det var synd det. Jag hade annars tänkt göra Er ett verkligt fint erbjudande. Saken är nämligen den, att jag har spekulanter på en stuga härute. De äro villiga att betala 5,000 kontant och övertaga alla skyldigheter." "Kommer aldrig på fråga", dundrade herr Boman. "Femtusen! Det är inte att förakta det. Tänk på saken, herr Boman, så tittar jag väl in i nästa vecka." Och därmed gick agenten.

Herr Boman ämnade inte fundera ett ögonblick på hans förslag, men hur det nu var, så kunde han inte låta bli. De fem ljusröda långschalarna hade liksom förhäxat honom. Slutligen beslöt han att tala med sin fru om saken. Nu var det så, att herr Boman varit i beredskapstjänst långa tider under de sista åren. Inkomsterna hade därför varit små, och fru Boman hade haft det besvärligt att få debet och kredit att gå ihop. Nu såg hon plötsligt ett tillfälle att bli

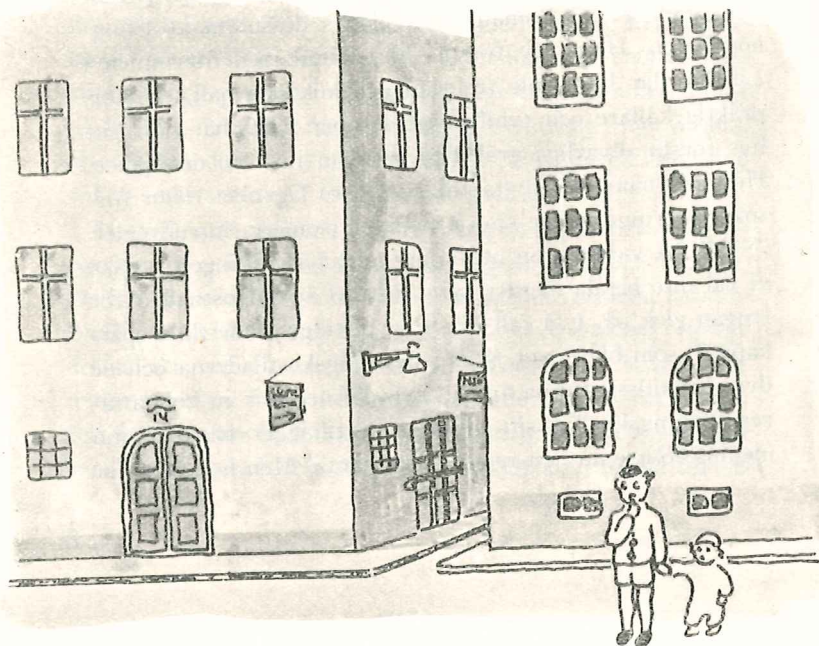
kvitt sina bekymmer. Så föll hon bums för frestelsen, och liksom i skapelsehistorien lockade kvinnan mannen med sig i syndafallet. Skulden var dock inte helt Evas. Adam ville ju så gärna bli övertalad.

Storstaden

Nu bor familjen Boman i ett rum och kök i en hyreskasern i staden. Utanför bullrar trafiken natt och dag, och i våningarna runt omkring skrälla grannarnas högtalare. Alltid sätta de igång som värst, just när barnen ska till att somna. "Väsna gör vi väl alla ibland, men det var ändå bra skönt på den tiden, då man fick bestämma själv, vilka kvällar det skulle vara tyst, och vilka kvällar det fick väsnas", tänker fru Boman. Hon plågas dessutom av trångboddheten. Hon blev förstas bortskämd med utrymmen i Lillebo, där hon hade tre rum och kök och hall, en stor, präktig källare och rymliga garderober. Hon har haft sitt livs första allvarliga gräl med sin man just om den saken. Hon vill nämligen flytta till en större lägenhet. Han försöker bibringa henne några enkla ekonomiska huvudregler. "Skall det vara någon uträkning med försäljningen, så ska vi väl inte betala mera i hyra, än vad årsomkostnaden för stugan gick på. I så fall måste vi ju tillgripa det lilla spar-kapital, som blev över, sedan flyttningkostnaderna och de dyra kristidsskatterna avgått, och därmed blir ju hela affären meningslös." I sitt stilla sinne tillägger han: "Ännu meningslösare än den redan tycks vara." Men hon struntar

i allmänekonomiska lektioner. Hon bryr sig bara om barnens hälsa. Rätt som det är, måste hon kasta allt vad hon har för händer och rusa bort till fönstret för att titta efter dem. Hon lever i en ständig oro, att de ska bli överkörda av bilar eller spårvagnar. Det gör ont i henne att se dem leka därnere på gatan. Lillebror har blivit så blek om kinden, och Storebror har ständigt snuva. Han tål inte den osunda stadsluften, stackarn.

Så gå nu herr och fru Boman omkring och leka katt och rätta med varandra. Båda vantrivas, men ingen vill erkänna det öppet. Herr Boman har upptäckt, att fritidsproblemet kan vara en nog så brännande fråga. Han vet inte längre,

vad han skall göra på lediga stunder. Han vankar runt i den lilla lägenheten och känner sig ständigt i vägen för sin verksamma fru. Han längtar efter sin verkstad och sin kära trädgårdstäppa. Men allra mest längtar han efter att återigen få se sin familj glad och trivsamt. Han har i hemlighet varit uppe på Småstugebyrån och hört sig för om möjligheten att uppföra en ny stuga. Men se det gick inte alls det! Mer än en gång får man inte bygga. Verksamheten är inte till för dem, som kunna misstänkas för spekulation. Han har inte vågat berätta om detta besök för sin fru. Han är rädd att göra henne besviken. Men det hade ingenting gjort, om han talat om det för henne. Hon vet redan allt. Hon har själv ringt till byrån och fått samma upplysning.

Historien om familjen Boman är en sann berättelse ur livet. Och den är inget särfall. Många äro de ångerfulla syndare, som kommit och bett om stadens medverkan att uppföra en ny stuga, sedan de sålt den gamla. Svaret måste tyvärr bli nekande. Småstugeverksamheten har från början tillkommit för att hjälpa trångbodda och barnrika familjer till billigare och hälsosammare bostäder. Skulle nu verksamheten få möjlighet att utnyttjas i spekulationssyfte, vore hela dess avsikt förfelad.

Hur kan man förresten driva handel med sitt hem? Kan Ni sälja Er lycka för pengar? Ett hem är inte bara en plats,

där Ni sover och intar Era måltider. Det är Er fasta punkt i tillvaron. Där skall Ni kunna trivas och känna trygghet och ro. Arbetsplatsen, nöjeslokalerna och de andra ställena, där Ni tillbringar en del av Er dag, äro som främlingarna, Ni möter och kanske växlar några ord med. De äro likgiltiga och opersonliga. Hemmet däremot är som en god vän.

Men liksom vänskapen är en skatt, som måste aktas, så för även ett hem med sig förpliktelser. Framför allt har Ni ansvar gentemot Edra barn. Vill Ni, att de ska bli kroppsligen och andligen friska människor, som kunna tro på livet? Det beror på det hem Ni ger dem. Där danas deras karaktär. Småstugan är en bostadsform, som ger Er stora förutsättningar att skapa ett lyckligt familjeliv. Där gives utrymme och rörelsefrihet, sol och luft och möjligheter till sunda fritidssysselsättningar. Kunna sådana värden som hälsa och trevnad uppvägas av några futtiga slantar?

För övrigt är kanske det kapital, som Ni tror Er för tjäna på affären, endast en chimär. Ni får bra betalt just nu, men samtidigt har allt fördyrats, och pengarna äro därför inte så mycket värda. Herr Boman ägde ett lyckligt hem. Det var en oersättlig dyrbarhet, men han salubjöd den. Och vad fick han i stället? Några sedlar, som nog verkade imponerande, men troligen inte på långt när komma att motsvara hans förväntningar.

Låt herr Bomans läxa bli Er! Sälj inte Er stuga! Ni kommer att ångra det!

